

пѣватъ сладки и не мѣтны бѣды ѡтъ своихъ те, а не ѡтъ чужди те истѡчницы, каке ѡтсе са правили до сегашно то време. За то и любовородни те предстоители не ѡтлагатъ време да восприйматъ най прилични те и потребни тге за това дѣло средства, чрезъ които може да се ѡжидатъ и постигне желаемый конецъ, и да се оумножи похваано то честолюбїе и въ ѡнѣмъ Бѡгарски дѣшы, които до днешенъ денъ не са мѣ знали ни ѣмето. Онѣ, говоримъ, приаѣжатъ да се преведатъ доволны книги потребны на матерниатъ нашъ ѣзыкъ, чрезъ които може да се распространѣ оученїе то въ сичко то наше ѡтѣчество, но сички те тѣмъ книги и превѡди, трѣвѣ да се оутверждаватъ и ѡсновѣватъ на некое добро ѡснованїе. Того ради за да вѣде това дѣло добро и ѡснователно, трѣвѣ да се запѡчне каквѡ то трѣвѣ, и ѡтъ дѣто трѣвѣ. Всакомъ ѣ прочее ѣвѣстно, защѡ пишемый ѣзыкъ ѣмла своѣ то ѡснованїе на грамматиически те правила. И понеже никой ѣзыкъ не може да прїѣмла своѣ то благообразїе и исправленїе иначе, развѣ ако се не подѡжи подъ грамматиически прѡвила, того ради, като най нѣждна вещь, потребна ѣ ѡтъ сичко най пѣрво една грамматика на нашѣатъ матерни и природный ѣз-